

eksisterende sundhedssystem. Fysiske skader behandles naturligvis i sygehusvæsenet, ligesom det psykiatriske sygehusvæsen og de praktiserende læger og psykologer kan benyttes efter behov.

Jeg kan f.eks. nævne, at proceduren i hovedstadsområdet er den, at når en kvinde, der har været udsat for voldtægt, henvender sig på skadestuen – og det er typisk her, kvinderne henvender sig – bliver vedkommende henvist til undersøgelse på Retsmedicinsk Institut. På Rigshospitalet tilbydes kvinderne overnatning, hvis de ønsker det, og der er også mulighed for at yde psykiatrisk hjælp.

Endvidere rådgives kvinderne om anmeldelse af voldtægten til politiet og om den hjælp, de kan få hos egen læge, psykolog, Joan-Søstrene og lignende, så der er hjælp at få. Men jeg er enig i, at der kan være behov for at gøre den hjælp, der ydes i dag, mere sammenhængende, og for at tilrettelægge den på en sådan måde, at den i højere grad tilgodeser kvindernes behov og den svære situation, de befinder sig i.

Jeg er helt enig i, at det ikke er acceptabelt, at kvinder, der har været udsat for et voldeligt overgreb, undlader at henvende sig til myndighederne alene ud fra en opfattelse af, at der ikke bliver taget tilstrækkeligt hensyn til deres tilstand og deres behov.

Jeg er imidlertid lidt tvivlende over for, om CD's forslag om at oprette et center i hovedstadsområdet og eventuelt senere yderligere behandlingscentre et par steder i landet i tilstrækkelig grad tilgodeser kvindernes behov. Hvad f.eks. med transportafstanden? Et center i København er måske ikke lige det, en voldtægtsramt kvinde fra f.eks. Sydfalster har aller mest brug for.

Jeg vil umiddelbart mene, at det, denne kvinde først og fremmest har brug for, er, at hun kan henvende sig til den nærmeste skadestue eller gynækologiske afdeling og her er sikret en kvalificeret hjælp med hensyn til undersøgelse, behandling, omsorg og rådgivning, uanset hvor i landet kvinden befinder sig. Nærheden spiller en væsentlig rolle i disse situationer.

Det er blandt andet baggrunden for, at regeringen har den opfattelse, at en forbedret indsats på området vil have den bredeste effekt for kvinder i hele landet, såfremt der udarbejdes nogle ensartede og landsdækkende retningslinjer for sygehusvæsenets modtagelse, undersøgelse, behandling, omsorg og ikke mindst

opfølgende behandling af volds- og voldtægtsramte ofre.

Sådanne retningslinjer vil være relevante, uanset om undersøgelse og behandling placeres i et egentligt center eller på sygehusenes skadestuer eller gynækologiske afdelinger. Jeg kan i den forbindelse nævne, at jeg er bekendt med, at der foregår overvejelser om etablering af et center for volds- og voldtægts ofre i Hovedstadens Sygehusfællesskab. Jeg vil derfor bede Sundhedsstyrelsen om snarest muligt at nedsætte en arbejdsgruppe, som i løbet af en kort arbejdsperiode skal udarbejde sådanne retningslinjer, som kan forbedre den hjælp, der tilbydes volds- og voldtægts ofre i hele landet.

Jeg skal derfor på regeringens vegne meddele, at jeg, uagtet at jeg har megen forståelse for intentionerne i CD's forslag – det er meget sympatisk, det skal der ikke herske tvivl om – vil sige, at regeringen går ind for, at indsatsen over for denne udsatte gruppe af kvinder styrkes, men at man afventer de retningslinjer, som skal udarbejdes af en kommende arbejdsgruppe i Sundhedsstyrelsens regi, hvis arbejde jeg vil gøre alt for bliver af relativt kort varighed.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Socialdemokratiet mener, at det er et helt igennem sympatisk forslag, vi her behandler. Vi er fuldstændig enige med CD i, at der er brug for at indarbejde såvel forebyggelse som behandling af volds- og voldtægts ofre som en naturlig del af de opgaver, som sundhedsvæsenet skal varetage.

Det er ligeledes vigtigt, at voldsramte ved den første henvendelse i sundhedssystemet er sikret en både personlig og retslig behandling uden at skulle kastes frem og tilbage mellem forskellige instanser i det offentlige behandler-system. Enhver ved, at i en voldssituation skubbes den praktiske tankevirksomhed i baggrunden, og det er helt urimeligt, at systemet, som vi kender det i dag, ikke er indrettet til at tage vare på den voldsramte, men lader systemet sejre med det til følge, at den voldsramte ofte lades tilbage med store psykiske og økonomiske problemer.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Socialdemokratiet ønsker at medvirke til, at der udarbejdes landsdækkende retningslinjer for sundhedsvæsenet, som kan forbedre behandlingen af volds- og voldtægts ofre i hele landet, og det gerne så hurtigt som muligt. Men når det så er sagt, må jeg sige, at selv om vi er enige i